

A qualsevol persona que passegi per una ciutat, vila o poble del litoral, no li haurà costat gaire, com cada estiu, veure algú amb la pell vermella i lluent, pels efectes d'una sobreexposició irracional al rajos solars. I no és només qüestió de turistes... Són molt poques les persones del país que podrien dir que mai no s'han recremat la pell sota el sol. I això que cada vegada són més les campanyes d'informació que evidencien els efectes negatius per a la pell les exposicions al sol prolongades i sense cap mena de protecció.

Aquesta és una metàfora perfecta que il·lustra el tema que tractem. El sector turístic és un dels més importants de l'economia del país. Fins aquí no hi ha cap conflicte, de la mateixa manera que els rajos solars també són necessaris per a la salut del nostre organisme. El problema sorgeix quan una i altra acció es fan sense cap mena de control.

Un estudi de l'Agència Europea del Medi Ambient adverteix que el creixement desenfrenat del turisme, amb totes les activitats que se'n deriven, pot fer que el 2010 els recursos naturals disponibles i els ecosistemes s'hagin esgotat de manera irreversible a la Mediterrània. Ja és un fet que gairebé la totalitat del litoral del país està urbanitzada. Aquesta sobreexplotació urbanística comporta un augment de la despesa de recursos molt superior a les assumibles per un territori com el nostre. Cada vegada cal més energia per poder mantenir el ritme de creixement, cada vegada cal

Recremats

“El sector turístic, doncs, genera grans impactes sobre el medi, que necessiten ser controlats. Si l'accés de sol, tot i proporcionar l'anhelat bronzejat, perjudica greument la pell, un sector turístic desbocat, malgrat ser font de riquesa immediata, destrueix el mateix medi on es desenvolupa.”

més aigua (que s'abocarà en camps de golf, piscines, jardins de segones residències i urbanitzacions, parts temàtics...), a la costa germinen ports esportius que trenquen els delicats equilibris dels corrents marins litorals, augmenta la generació de brosa... Així, les edificacions i urbanitzacions (a mar o a muntanya) ocupen espais naturals, la liquidació d'ecosistemes, l'increment de les erosions, la construcció de més carreteres...

El sector turístic, doncs, genera grans impactes sobre el medi, que necessiten ser controlats. Si l'accés de sol, tot i proporcionar l'anhelat bronzejat, perjudica greument la pell, un sector turístic desbocat, malgrat ser font de riquesa immediata, destrueix el mateix medi on es desenvolupa. Ja no és una qüestió només de sensibilitat ambiental (que no és un argument menor), sinó també una qüestió de supervivència d'un dels sectors més importants de la nostra economia.

Cal doncs un replantejament profund en tots els sectors implicats, des de les administracions fins al sector hotelier, passant pel constructor. L'explotació abusiva de l'entorn natural com a font de riquesa ha arribat ja fa temps al límit. Aturar aquesta roda engolidora potser ja no és suficient. Cal desfer part del camí, seguit en els darrers anys, per trobar una alternativa que compagini els interessos legítims d'un sector econòmic amb la capacitat real d'un entorn natural per assimilar l'impacte de les activitats del sector. Això implica l'abandonament de qualsevol plantejament de turismes massius i la recerca de fórmules més imaginatives, que no quedin reduïdes a la fórmula de l'anomenat turisme rural com la solució màgica de tots els mals. La solució serà molt més complexa, però és indispensable cercar-la entre tots els agents implicats. D'altra manera, només s'aconseguirà matar d'èxit un sector que només ha sabut vendre “sol i platja” sense tenir en compte que es recremava la pròpia pell, és a dir, el medi on es desenvolupa.